

16.03.2023 r.

NFZ-BP.5202.16.2023

2023.80172.KUB

5. E. sp. z o.o.

Decyzja 25/2023

Prezesa

Narodowego Funduszu Zdrowia

Na podstawie 109a ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. *o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych* (Dz.U. z 2022 r. poz. 2561 z późn. zm.), (zwanej dalej: „ustawą o świadczeniach opieki zdrowotnej”), art. 34 ust. 5 i ust. 16 ustawy z dnia 6 marca 2018 r – *Prawo przedsiębiorców* (Dz.U. z 2023 r. poz. 221 z późn. zm.), (zwanej dalej: „Prawem przedsiębiorców”) w związku z art. 138 § 1 pkt 1 oraz z art. 127 § 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. *Kodeks postępowania administracyjnego* (Dz.U. z 2022 r. poz. 2000 z późn. zm.) (zwanej dalej: „KPA”), po rozpatrzeniu wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy złożonego przez spółkę 5. E. sp. z o.o. z siedzibą w ... (zwaną dalej: „Spółką”) od decyzji Prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia z dnia 9 lutego 2023 r. nr 9/2023/BP w przedmiocie uznania za nieprawidłowe stanowiska Spółki przedstawionego we wniosku z dnia 23 stycznia 2023 r.,

utrzymuję w całości zaskarżoną decyzję.

Uzasadnienie

Wnioskiem z dnia 23 stycznia 2023 r. 5. E. sp. z o.o. z siedzibą w ... (KRS:...), zwana dalej: „Przedsiębiorcą” lub „Spółką”, zwróciła się do Prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia o interpretację indywidualną w zakresie przepisów dotyczących podlegania obowiązkowi ubezpieczenia zdrowotnego współnika, zobowiązanego - na mocy umowy spółki - do powtarzających się świadczeń niepieniężnych.

Po rozpatrzeniu wniosku Spółki, Prezes Narodowego Funduszu Zdrowia decyzją nr 9/2023/BP z dnia 9 lutego 2023 r. (zwaną dalej: „decyzją Prezesa NFZ nr 9/2023/BP”) uznał

stanowisko Spółki za nieprawidłowe. Prezes Narodowego Funduszu Zdrowia po analizie stanu faktycznego opisanego we wniosku Spółki uznał, że świadczenia, które mają być wykonywane przez wspólników Spółki, są świadczeniami o charakterze ciągłym, które nie mieszczą się w hipotezie normy art. 176 KSH. W uzasadnieniu decyzji Prezesa NFZ nr 9/2023/BP wskazano także, że zakres wymienionych przez Spółkę we wniosku przykładowych czynności oraz sposobów ich wykonywania świadczy o tym, że jest to zobowiązanie do stałego, bieżącego wykonywania wskazanych czynności.

Decyzja Prezesa NFZ nr 9/2023/BP została doręczona Spółce 14 lutego 2023 r. Spółka 28 lutego 2023 r. złożyła wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy rozstrzygniętej decyzją Prezesa NFZ nr 9/2023/BP. Wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy został złożony w terminie.

We wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy Spółka podniosła zarzut naruszenia przez Prezesa NFZ przepisów prawa materialnego, tj. art. 176 KSH poprzez jego błędną interpretację.

Po rozpatrzeniu wniosku Spółki o ponowne rozpatrzenie sprawy, Prezes Narodowego Funduszu Zdrowia zważył, co następuje.

Na podstawie art. 109a ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej Prezes NFZ wydaje interpretacje indywidualne, o których mowa w art. 34 Prawa przedsiębiorców, w zakresie spraw dotyczących objęcia ubezpieczeniem zdrowotnym. Do spraw dotyczących objęcia ubezpieczeniem zdrowotnym nie należą sprawy dotyczące składek na ubezpieczenie zdrowotne.

Wydawanie interpretacji indywidualnych w zakresie składek należy do właściwości organów ubezpieczeń społecznych na podstawie art. 83d ustawy z dnia 13 października 1998 r. *o systemie ubezpieczeń społecznych* (Dz. U z 2022 r. poz. 1009), oraz na podstawie art. 62a ustawy z dnia 20 grudnia 1990 r. *o ubezpieczeniu społecznym rolników* (Dz. U. z 2022 r., poz. 933). Zgodnie z art. 34 ust. 5 Prawa przedsiębiorców udzielenie interpretacji indywidualnej następuje w drodze decyzji, od której służy odwołanie. W myśl art. 34 ust. 16 Prawa przedsiębiorców, do postępowań o wydanie interpretacji indywidualnej stosuje się przepisy KPA, chyba że odrębne przepisy stanowią inaczej. Stosownie zaś do regulacji zawartych w przepisach KPA (art. 127 § 1 KPA w zw. z art. 127 § 3 KPA i art. 5 § 2 pkt 4 KPA.) od decyzji wydanej z wniosku o wydanie interpretacji indywidualnej przez Prezesa NFZ przysługuje wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy, do rozpatrzenia którego właściwy jest Prezes NFZ.

We wniosku o wydanie interpretacji indywidualnej Spółka wskazała, że w umowie Spółki zostanie określony rodzaj i zakres świadczeń, do których zobowiązani będą wspólnicy.

Wspólnik, który pełni funkcję członka zarządu, zostanie zobowiązany do wykonywania powtarzających się świadczeń niepieniężnych polegających na:

- 1) przygotowywaniu i opisywaniu dokumentacji rozliczeniowej, faktur, rachunków i innych dowodów księgowych dla podmiotu świadczącego na rzecz Spółki usługi prowadzenia ksiąg rachunkowych i rozliczeń podatkowych co najmniej raz w tygodniu w ilości nieprzekraczającej 30 godzin miesięcznie wg stawki 100 zł za godzinę;
- 2) koordynacji comiesięcznych rozliczeń pracowników dla celów prawidłowego naliczenia płac z tytułu umów o prace i umów zlecenia i przekazywanie tych informacji do działu płac co najmniej raz w miesiącu w ilości 10 godzin miesięcznie wg stawki 100 zł za godzinę;
- 3) przygotowywaniu i tworzeniu dokumentacji związanej z realizowanymi przez Spółkę usługami, takiej jak umowy wykonawcze, dokumentacja techniczna co najmniej raz w tygodniu w ilości nieprzekraczającej 30 godzin miesięcznie wg stawki 100 za godzinę;
- 4) podejmowaniu czynności faktycznych i prawnych mających na celu pozyskiwanie i utrzymanie klientów na rzecz Spółki, w szczególności polegające na przygotowywaniu ofert, utrzymywaniu bieżących kontaktów z klientami, odbywaniu spotkań i rozmów za pomocą środków porozumiewania się na odległość, prowadzeniu korespondencji, w tym także drogą elektroniczną co najmniej dwa razy w tygodniu w ilości nieprzekraczającej 30 godzin miesięcznie wg stawki 100 za godzinę.

Wspólnik, pełniący funkcję prezesa zarządu Spółki, zostanie zobowiązany do powtarzających się świadczeń niepieniężnych polegających na:

- 1) tworzeniu, redagowaniu, umieszczaniu oraz usuwaniu treści na stronach internetowych Spółki w ilości co najmniej 5 wpisów w miesiącu, a także na profilach Spółki w mediach społecznościowych, w tym w szczególności tekstów, grafik, zdjęć oraz innych treści wizualnych i dźwiękowych w ilości co najmniej 3 postów w miesiącu. Maksymalny czas świadczenia może wynieść 10 godzin miesięcznie. Wspólnikowi będzie przysługiwać godzinowe wynagrodzenie w wysokości 100 zł za godzinę świadczonych usług;
- 2) administrowaniu serwerem online co najmniej dwa razy w tygodniu w ilości nieprzekraczającej 30 godzin miesięcznie wg zapotrzebowania Spółki i wg stawki 100 za godzinę;

- 3) przygotowywaniu i tworzeniu strategii rozwoju firmy i budżetu oraz ich comiesięcznej aktualizacji co najmniej raz w miesiącu w ilości nieprzekraczającej 30 godzin miesięcznie wg stawki 100 zł za godzinę;
- 4) podejmowaniu czynności faktycznych i prawnych mających na celu koordynację procesów budowlanych podejmowanych przez Spółkę, w tym do przygotowywania i nadzorowania oraz poszukiwania możliwości inwestycyjnych w ilości nieprzekraczającej 30 godzin miesięcznie wg stawki 100 zł za godzinę.

Podkreślić należy, że wymienione powyżej osoby, zgodnie z Informacją odpowiadającą odpisowi aktualnemu z Rejestru Przedsiębiorców (według stanu na dzień sporządzenia przedmiotowego pisma) to jedyni wspólnicy Skarżącej Spółki.

Powtarzające się świadczenia niepieniężne to zobowiązania, które mogą być realizowane przez wspólników w toku zwykłego prowadzenia działalności przez spółkę – zwłaszcza w toku prowadzenia przez nią działalności gospodarczej, a więc w stosunku zewnętrznym (m.in.: Sołtysiński, A. Szajkowski, A. Szumański, M. Tarska, A. Herbet, Kodeks spółek handlowych. Komentarz. T. II, Wyd. 3, Warszawa 2014). Ponadto celem przepisu art. 176 KSH jest ochrona interesów spółki w sytuacji nałożenia na wspólników dodatkowych obowiązków, obok wniesienia wkładów, oraz stworzenie stałych powiązań gospodarczych pomiędzy spółką a wspólnikami.

Instytucja powtarzających się świadczeń niepieniężnych służy z jednej strony zapewnieniu pozyskiwania na korzystnych warunkach przez spółkę niezbędnych dla funkcjonowania spółki np. surowców lub towarów, z drugiej strony zapewnia wspólnikom względnie stały popyt na własne wyroby bądź usługi (m.in.: A. Herbet, w: Sołtysiński, System pr. pryw., t. 17A, 2015, s. 479, Nb 166).

W celu skutecznego ustanowienia instytucji opisanej w art. 176 § 1 KSH, strony umowy spółki powinny oznaczyć co najmniej rodzaj i zakres świadczeń. Pod pojęciem rodzaju należy rozumieć przedmiot świadczenia. Drugim obligatoryjnym elementem zobowiązania wspólnika pozostaje jego zakres, przez co rozumie się rozmiar i okres świadczenia (w znaczeniu częstotliwość). Zgodnie z brzmieniem normy ustanowionej w art. 176 KSH, świadczenie powinno mieć charakter powtarzalny – periodyczny. Tego kryterium nie spełniają zobowiązania jednorazowe, ciągłe ani stałe (tak np.: Z. Jara (red.), Kodeks spółek handlowych. Komentarz. Wyd. 3, Warszawa 2020).

Odwołując się natomiast do historycznej genezy instytucji ustanowionej mocą art. 175 KSH należy wskazać, że celem, dla którego ustanowiono instytucję powtarzających się świadczeń niepieniężnych było zaspokojenie potrzeb gospodarczych akcyjnej spółki cukrowej, poprzez nałożenie na akcjonariuszy – plantatorów buraków cukrowych, dodatkowych obowiązków, obok wniesienia wkładów, dostaw buraków cukrowych, w zamian za materiał siewny, nawozy oraz z góry ustaloną cenę. Chodziło o stworzenie (w sytuacji braku uregulowań umów dostawy, jak w art. 605 i n. KC bądź kontraktacji), stałych powiązań gospodarczych, które miały na celu korzystne pozyskiwanie (z plantacji położonych w najbliższej okolicy cukrowni, ze względu na koszty transportu), (dobrego) surowca (materiał siewny, nawozy i doradztwo od cukrowni), a przede wszystkim uniemożliwienie wypowiedzenia umowy lub wystąpienia ze spółki.

Przydatność regulacji dotyczących powtarzalnych świadczeń niepieniężnych według art. 176 KSH aktualnie wydaje się wątpliwa. Poza ewentualną przydatnością dla kooperacji gospodarczej między spółką z ograniczoną odpowiedzialnością a jej wspólnikami w zakresie produkcji rolnej (roślinnej, zwierzęcej i sadowniczej), oraz leśnej, praktyczniej jest uregulować owe kwestie w umowach cywilnoprawnych, np. sprzedaży, a zwłaszcza dostawy lub kontraktacji. Stosunki takiego rodzaju są ponadto charakterystyczne raczej dla spółdzielni, aniżeli dla spółki kapitałowej. Podawane w literaturze przedmiotu przykłady (dostarczanie spółce surowców lub prefabrykatów, udostępnianie spółce maszyn i urządzeń, w tym środków transportu, pomieszczeń handlowych, świadczenie doradztwa), potwierdzają raczej tezę o „schyłkowym” znaczeniu tej instytucji dla ukształtowania dodatkowych obowiązków wspólników wobec spółki kapitałowej. Inne instytucje prawa spółek, np. inne obowiązki w rozumieniu art. 159 KSH, dodatkowe świadczenia (obowiązki) na rzecz spółki (art. 174 § 5 KSH), a zwłaszcza umowy cywilnoprawne (w tym również ustawowe regulacje umowy dostawy, art. 605 i n. KC bądź kontraktacji, art. 613 i n. KC), są elastyczniejszym i sprawniejszym instrumentem tworzenia stałych powiązań gospodarczych pomiędzy spółką a wspólnikami niż dopuszczalne formy obowiązku powtarzających się świadczeń niepieniężnych (Kodeks spółek handlowych. Komentarz red. Zbigniew Jara, rok 2022).

W związku z powyższym wskazane przez Spółkę powtarzające się świadczenia niepieniężne nie prowadzą w istocie do osiągnięcia celu wskazanego uregulowania, tj. do powstania stałego powiązania gospodarczego pomiędzy wspólnikami a Spółką, a prowadzą

się w sposób faktyczny do wykonywania w sposób stały czynności noszących cechy świadczenia pracy na rzecz Spółki w celu prowadzenia przez nią działalności gospodarczej.

Mając na uwadze powyższe wyjaśnienia oraz wymienione przez Spółkę rodzaje powtarzających się świadczeń niepieniężnych, należy wskazać, że sposób w jaki Spółka chce wykorzystać instytucję powtarzających się świadczeń niepieniężnych jest sprzeczny z naturą tej instytucji prawnej oraz z celem w jakim została ona ustanowiona. Takie postępowanie może prowadzić do zamierzonego i celowego obejścia prawa w zakresie nieuiszczania danin publicznych, np. z tytułu odprowadzenia składek na ubezpieczenie zdrowotne w odniesieniu do osób, które swoim działaniem wypełniają znamiona stosunku pracy, jak również może prowadzić do naruszenia przepisów kształtujących prawa i obowiązki pracowników.

Zgodnie z „Informacją odpowiadającą odpisowi aktualnemu z Rejestru Przedsiębiorców” (aktualnemu na dzień wydania decyzji 9/2023/BP), przedmiotem działalności Spółki jest: produkcja mebli biurowych i sklepowych, wynajem i dzierżawa pozostałych maszyn; urządzeń oraz dóbr materialnych; działalność związana z wystawianiem przedstawień artystycznych; działalność związana z organizacją targów, wystaw i kongresów; pozostałe doradztwo w zakresie prowadzenia działalności gospodarczej i zarządzania; przygotowywanie i dostarczanie żywności dla odbiorców zewnętrznych (katering); działalność agencji reklamowych; działalność organizatorów turystyki; magazynowanie i przechowywanie pozostałych towarów.

W związku z powyższym należy uznać, że wskazane przez Spółkę powtarzające się świadczenia niepieniężne sprowadzają się *de facto* do bieżącego, stałego do prowadzenia spraw Spółki. Biorąc pod uwagę zakres tych świadczeń (każdy wspólnik będzie zobowiązany wykonywać powtarzające się świadczenia niepieniężne do łącznie 100 godzin miesięcznie), relacja pomiędzy Spółką a wspólnikiem przypomina stosunek pracy. Rodzaj oraz zakres świadczeń, podany przez Spółkę, jednoznacznie wskazuje, że są to świadczenia związane z bieżącym prowadzeniem działalności gospodarczej Spółki w sposób zorganizowany i ciągły w celach zarobkowych oraz z funkcjonowaniem Spółki jako korporacji.

Wobec powyższego, wskazane przez Spółkę świadczenia nie mają charakteru powtarzających się świadczeń, ale są świadczeniami ciągłymi zapewniającymi ciągłość funkcjonowania Spółki jako korporacji.

Zgodnie z brzmieniem normy ustanowionej w art. 176 KSH, świadczenie powinno mieć charakter powtarzalny, a zatem periodyczny. Tego kryterium nie spełniają zobowiązania

jednorazowe, ciągłe ani stałe (tak np.: Z. Jara (red.), Kodeks spółek handlowych. Komentarz. Wyd. 3, Warszawa 2020). Przedmiotem stosunku prawnego opisanego w analizowanym stanie faktycznym, pozostają świadczenia o charakterze ciągłym, polegające na prowadzeniu działalności gospodarczej przez Spółkę oraz prowadzeniu jej spraw, nie mieszczą się w hipotezie normy ustanowionej w art. 176 KSH. Zakres wymienionych przez Spółkę czynności oraz sposób ich wykonywania (od 100 godzin w miesiącu) świadczy o tym, że jest to zobowiązanie do stałego, bieżącego wykonywania wskazanych czynności. W odróżnieniu od świadczeń periodycznych (okresowych), w przypadku świadczeń ciągłych czas jest wyznacznikiem rozmiaru świadczenia.

Świadczenie ciągłe polega na określonym, stałym zachowaniu się dłużnika przez czas trwania stosunku zobowiązaniowego. Upływ czasu zostaje tym samym wpisany w konstrukcję świadczenia, a w konsekwencji w konstrukcję stosunku zobowiązaniowego. Zachowanie dłużnika w zasadzie sprowadza się więc do spełniania świadczenia, które ma następować wraz z upływem czasu. Potwierdza to stałe i bieżące wykonywanie wskazanych zadań, a przez to pracę o charakterze ciągłym. Do uznania świadczenia za ciągłe wystarcza, jeżeli składa się ono z pewnych powtarzających się stale, następujących po sobie psychofizycznych aktów dłużnika, które – mimo że oddzielone w czasie – tworzą razem funkcjonalną całość. Miernikiem tej całości jest czas, a interes wierzyciela jest zaspokajany właśnie dlatego, że odpowiednie zachowanie się dłużnika trwa w czasie (T. Dybowski [w:] K. Osajda (red.) Prawo zobowiązań – część ogólna. System Prawa Prywatnego tom 5, Warszawa 2020, Wydanie 3).

Czym innym jest świadczenie okresowe, zwane periodycznym lub powtarzającym się. Takie świadczenie – zgodnie z doktryną – polega na stałym dawaniu przez czas trwania stosunku prawnego, w określonych regularnych odstępach, pewnej ilości świadczeń (pieniędzy lub innych rzeczy zamiennych). Kolejne świadczenia pozostają względem siebie w układzie periodycznym. Kategoria świadczeń okresowych jest więc wyróżniana na podstawie innych kryteriów niż świadczenia jednorazowe oraz ciągłe. Poza kryterium czasu pojawia się kryterium dodatkowe, tj. ilość świadczeń spełnianych w ramach jednego stosunku zobowiązaniowego (por.: T. Dybowski [w:] K. Osajda (red.) Prawo zobowiązań – część ogólna. System Prawa Prywatnego tom 5, Warszawa 2020, Wydanie 3).

Tych cech nie spełniają świadczenia opisane przez Spółkę we wniosku, gdzie wspólnicy zobowiązani są w pierwszej kolejności do stałego i bieżącego realizowania zadań przez okres i w wymiarze wskazującym na pracę stałą albo umowę zlecenia. Opisane w ten sposób

świadczenia nie spełniają cechy periodyczności, ani nie pozwalają na ustalenie stałego rozmiaru świadczenia w jednostce czasu, co jest immanentną cechą świadczeń powtarzalnych.

W kontekście powyższego brak jest podstaw do przyjęcia, że stanowisko Spółki przedstawione we wniosku o wydanie interpretacji indywidualnej jest prawidłowe. Na gruncie przedstawionego stanu faktycznego nie można bowiem potwierdzić tezy, jakoby opisana relacja pomiędzy wspólnikami a Spółką miała charakter świadczeń periodycznych (okresowych), mieszczących się w hipotezie normy ustanowionej w art. 176 KSH.

Odnosząc powyższe wyjaśnienia do wskazanych przez Skarżącą we wniosku o wydanie interpretacji indywidualnej rodzajów świadczeń, należy wskazać, że dotyczą one sfery jej wewnętrznych stosunków jako korporacji, a nie relacji zewnętrznych. Co więcej, świadczenia te wpisują się w dyspozycję normy zawartej w art. 201 § 1 KSH. Zgodnie z art. 201 § 1 KSH zarząd prowadzi sprawy spółki. Jak podkreśla doktryna, prowadzenie spraw spółki obejmuje realizację stosunków wewnętrznych, które ograniczają się, co do zasady, do czynności faktycznych, organizacyjnych. Ponadto użyte w czasie teraźniejszym sformułowanie "prowadzi sprawy spółki" uzasadnia tezę, że czynności te mają charakter permanentny czyli ciągły. W związku z powyższym prowadzenie spraw Spółki przez zarząd ma charakter ciągły.

W kontekście powyższych uwag należy przyjąć, że opisany przez Skarżącą we wniosku stosunek prawny łączący wspólników ze Spółką, nie mieści się w hipotezie normy prawnej z art. 176 KSH. Wspólnicy – członkowie zarządu Spółki, jak wynika z treści wniosku – mają realizować świadczenie polegające *de facto* na prowadzeniu spraw Spółki, co oznacza, że są to bez wątpienia świadczenia o charakterze ciągłym. W konsekwencji, stosownie do treści art. 2 KSH, zasadnym było zakwalifikować tak oznaczone zobowiązanie z zastosowaniem przepisów KC albo Kodeksu pracy. Tym samym należało przyjąć, że wypełnia ono przesłanki tytułu do objęcia ubezpieczeniem zdrowotnym, o jakim mowa w art. 66 ust. 1 pkt 1 lit. e ustawy o świadczeniach.

Odnosząc się do katalogu świadczeń, które Spółka wskazała we wniosku, abstrahując od ich zakresu, należy podkreślić, że dotyczą one w przeważającym zakresie wewnętrznej sfery funkcjonowania Spółki jako korporacji, a nie zewnętrznych gospodarczych stosunków Spółki. Natomiast celem przepisu art. 176 KSH jest ochrona interesów spółki w sytuacji nałożenia na wspólników dodatkowych obowiązków, obok wniesienia wkładów, oraz stworzenie stałych powiązań gospodarczych pomiędzy spółką a wspólnikami. Instytucja powtarzających się świadczeń niepieniężnych służy z jednej strony zapewnieniu pozyskiwania przez spółkę na

korzystnych warunkach niezbędnych dla funkcjonowania spółki np. surowców lub towarów, z drugiej strony zapewnia wspólnikom względnie stały popyt na własne wyroby bądź usługi (m.in.: A. Herbet, w: Sołtysiński, System pr. pryw., t. 17A, 2015, s. 479, Nb 166). W przedmiotowej sprawie mamy do czynienia ze świadczeniami, które mają w przeważającej mierze ewentualnie usprawnić funkcjonowanie Spółki jako korporacji oraz związane są z bieżącym prowadzeniem spraw Spółki, podczas gdy powtarzające się świadczenia niepieniężne to zobowiązania, które odnoszą się do prowadzonej przez spółkę działalności gospodarczej, a więc do sfery jej stosunków zewnętrznych.

Na gruncie przedstawionego stanu faktycznego nie można potwierdzić tezy, jakoby opisana relacja pomiędzy wspólnikami a Spółką miała charakter świadczeń periodycznych (okresowych), mieszczących się w hipotezie normy ustanowionej w art. 176 KSH. W związku z powyższym, w ocenie organu, argumenty Spółki o błędnej interpretacji przez organ art. 176 KSH nie znajdują uzasadnienia, zaś stanowisko merytoryczne organu w zakresie wykładni i zastosowania przepisów w niniejszej sprawie należy uznać za prawidłowe.

Pouczenie

1. Niniejsza decyzja jest ostateczna. Od niniejszej decyzji stronie przysługuje na podstawie art. 52 § 1, art. 53 § 1 i art. 54 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (t.j. Dz. U.z 2022 r. poz. 2492) prawo wniesienia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę wnosi się za pośrednictwem Prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia ul. Rakowiecka 26/30, 02-528 Warszawa, w terminie trzydziestu dni od dnia doręczenia rozstrzygnięcia.
  2. Na podstawie art. 214, art. 219 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi oraz na podstawie § 2 ust. 6 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2021 r. poz. 535) strona jest zobowiązana uiścić wpis stały od skargi w wysokości 200 złotych.
  3. Na podstawie art. 243 ustawy Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi strona, która spełnia ku temu przesłanki, może ubiegać się o przyznanie prawa pomocy.
- Na podstawie art. 35 ust. 1 Prawa przedsiębiorców interpretacja indywidualna nie jest wiążąca dla przedsiębiorcy, z tym że przedsiębiorca nie może być obciążony sankcjami administracyjnymi, finansowymi lub karami w zakresie, w jakim zastosował się do uzyskanej

interpretacji indywidualnej ani daninami w wysokości wyższej niż wynikające z uzyskanej interpretacji indywidualnej.